

[Per Møller.]

i London, Paris, Bonn, Oslo og Stockholm?

3. Vil statsministeren tage skridt til at fremskynde udarbejdelsen og offentliggørelsen af det materiale, der er bebudet fra udenrigsministeriet om de erhvervs-mæssige problemer i forbindelse med den aktuelle og potentielle markedspolitiske situation?"

Statsminister *J. O. Krags* svar (30. juli 1966):

ad 1: Spørgsmålet om et møde med partiformændene til drøftelse af de markedspolitiske problemer bør først drøftes i det udenrigspolitiske nævn og i folketingets markedsudvalg, der er det rette forum for sådanne forhandlinger.

Denne drøftelse kan finde sted ved fællesmødet mellem nævnet og markedsudvalget førstkommande tirsdag.

ad 2: Jeg ser ikke, der kan være noget til hinder for at afholde et møde i nævnet og markedsudvalget med deltagelse af ambassadørerne fra de to europæiske markedsområder, hvor ambassadørerne hver for sig gør rede for markedsspørgsmålene, som de foreligger på det sted, hvor de er posteret. Det er klart, at spørgsmål, som nævnets og udvalgets medlemmer måtte ønske at stille, rettes til udenrigsministeren som den parlamentarisk ansvarlige.

ad 3: Jeg har allerede taget skridt til en fremskyndelse af udarbejdelsen af det materiale, der er bebudet fra udenrigsministeriet om markedsproblemerne. Hovedresultaterne af udvalgets arbejde vil blive offentliggjort.

Af *Hastrup* til boligministeren (28. juli 1966):

„Er det rigtigt, som dagbladet *Aktuelt* oplyser, at der er konstateret dårligere materialer, dårligt tilsyn og dårligt arbejde ved opførelsen af boliger i den såkaldte Urbanplan, og — i bekræftende fald — hvem er ansvarlig, og hvem skal dække tabet?“

Urbanplanens boliger er opført dels med statsgaranti og dels med kommunegaranti og omfattet af den nye rentesikringsordning, der finansieres af statskassens midler. Det offentlige er derfor i høj grad part i

sagen, hvis det er rigtigt, som dagbladet *Aktuelt* oplyser, at vandet fosser ind i de nye lejligheder som følge af dårligere materialer, dårligt tilsyn og dårligt arbejde.

Boligminister *Kaj Andresens* svar (3. august 1966):

1) Dagbladenes beskrivelser af omfanget af vandskaderne og af de tekniske årsager hertil i byggeriet på Peder Lykkesvej i København forekommer i høj grad overdrevne. Den tekniske årsag til vandskaderne må delvis søges i, at etageadskillelserne er udført med anvendelse af betonelementer, der for at reducere vægten er forsynet med langsgående hulrum. Sådanne dækelementer anvendes nu efterhånden i størsteparten af etageboligbyggeriet, såvel i det murede byggeri som inden for montagebyggeriet. Også i det traditionelle murstensbyggeri kan der derfor indtræde gener med vandsamlinger, som det er sket på Peder Lykkesvej. I byggeperioder med megen regn kan der i udførelsesperioden danne sig større eller mindre vandsamlinger i de nævnte langsgående hulrum, enten ved at vandet trænger ind i kanalerne, forinden sammenstøbningen finder sted, eller ved at vandet siver igennem dækelementernes overflade, hvis denne ikke er tilstrækkelig tæt. Netop med henblik på at undgå vandskader efter indflytningen udføres dækelementer i almindelighed med mindre „afløbshuller“ fra hvert hulrum placeret i midten af hver plade eller i form af små udsparinger i hver ende af elementet, således at eventuelt indtrængende vand af sig selv kan bortledes. Uanset disse foranstaltninger kan det dog ske, at vandet samler sig i hulrummet, og sådanne eventuelle vandsamlinger vil ofte først blive konstateret på et sent tidspunkt og i visse tilfælde først efter, at lejlighederne er færdiggjort og eventuelt indflyttet. Vandsamlinger viser sig da som skjolder på loftet, og når sådanne skjolder konstateres, kan dræningen foretages ved, at der bores et mindre hul op i vandsamlingen, hvorefter vandet kan aftappes. Er der kun tale om mindre vandsamlinger, vil vandet efterhånden forsvinde af sig selv gennem fordampning.

2) Med hensyn til selve omfanget af de konstaterede vandskader kan det efter oplysning fra Byggeselskabet KBI, der har